

מהרואין לאלהים

אני רוצה להתחיל חיים חדשים. אני עומדת לחזור בתשובה, ועוברת לגור בקריית-ארבע, שם אגור ושם אלד את הילד שלי. חנה אליהו היא רק בת 23, ילידת הארץ. אך סיפור חייה ארוך ומסובך. חנה נולדה בחולון להורים יוצאי רוסיה. היא היתה בת-הזקונים של המישפחה. יש לה שלושה אחים גדולים.

מספרת חנה אליהו:
הוריי נפרדו כשהייתי בת שנתיים, ואני נשארתי עם שלושת אחיי אצל אמא. שמונה השנים הראשונות של חיי, כשעזר למרתי בבית-הספר, עברו יופי. ואז התחילו הצרות. האחים הגדולים שלי שמרו עליי כל הזמן. הם לא הרשו לי לצאת מהבית, והיו מרביצים לי מכות כאשר הייתי חוזרת מאוחר. הם היו בשבילי כמו מישטרה. אמא אומנם ניסתה להגן עליי ולעזור לי, אבל לא יכלה להועיל הרבה.

יום אחד, כשהייתי בת 15, חזרתי הביתה ב-11 והצני בלילה. פחדתי להיכנס הביתה בגלל המכות, והלכתי לישון בתאיטלפון. למחרת, כשחזרתי, קיבלתי את המכות שלי. אז ברחתי לבית של אבא שלי, שגר בנפרד. האחים שלי באו לחפש אותי שם. אבל אבא, שפחד מהם, הסתיר אותי על הגג ולא אמר להם שאני נמצאת אצל.

משם ברחתי לבת-דודתי בכרם-התימנים, והיא החביאה אותי בכור בשכונה. אמא שלי דאגה והתחילה לחפש אותי במישטרה. כשמצאה אותי

היו לי קריזות והייתי מוכרחה להשיג כסף כדי לקנות את הסם.

לא היתה לי ברירה, והייתי מתגנבת לבית של אמא שלי, גנבתי ממנה את תכשיטי-הכסף והזהב, מכרתי אותם וכך מימנתי לי את הסמים. הייתי מנקה בתים של עבריינים רק כדי שיתנו לי את הסמים שלי. הייתי גם צריכה לשכב עם כל מיני אנשים, כדי לממן את ההוצאה.

ככה זה המשיך במשך שלוש או ארבע שנים. הייתי מסתובבת מכית לבית, מגבר לגבר. אמא שלי, מרגאה, היתה נותנת לי כסף, והייתי מוציאה אותו על הסמים.

כבר לא היה איכפת לי מכלום. אבל אמא כל הזמן קיוותה שיום אחד הכל יהיה כסדר.

בשלב מסוים כבר לא יכולתי לנשום יותר. הלכתי לאמא שלי הביתה ונשככתי על המיטה. כך שכנתי שם שלושה ימים.

יום אחד אמא שלי הסתכלה עליי וראתה שאני כחולה וקפואה. היא הביאה אותי מייד לבית החולים, ושם הסתבר שיש לי דלקת-ריאות. שלחו אותי מייד לטיפול נמרץ. הייתי כבר עם גל אחת בקבר. אף אחד לא האמין שאני אעבור את המשבר ושאחיה.

את הטיפול של הסמים הייתי מקבלת דרך האינפוזיה. הרופא היה בא ומכניס את המטפון לתוך שקית האינפוזיציה, מכיוון שלא יכולתי בלי הסמים.

שכנתי במשך חודש וחצי בבית-החולים, ואז פשוט יום אחד קמתי ועזבתי את המקום. סתם על דעת עצמי.

אבא שלי באותה תקופה היה חולה סרטן, וחזר הביתה אל אמא. אני הייתי באברכיביר. הוציאו אותי משם, כדי לקחת אותי לשופט שיאריך לי את תקופת-המעצר. שם פיתאום ראיתי את אמא שלי בחוץ. היא נכנסה אלי בוכה. אני לא ידעתי מה קרה וחשבתי שהיא בוכה בגללי. אמרתי לה שתרגע ושהכל יהיה כסדר. כאב לי שהיא בוכה וסובלת בגללי.

פיתאום שמתי לב שאמא לוכשת מיטפחת שחורה על הראש. ואז היא הוציאה מיטפחת

חנה הצעירה ואמה להיות שחקנית -

המישטרה, שאלו אותי אם אני רוצה להישאר אצל אמא או לעבור לגור עם אבא. הערפתי להיות אצל אמא וחזרתי הביתה.

מבית לבית, מגבר לגבר

כילדה הייתי יפה מאוד. היה לי שיער ארוך, גולש, שאהבתי אותו, וכל החלומות שלי היו להיות שחקנית או רוגמנית כשאגדל. בתור התחלה הלכתי לשיעורי-ריקוד. אבל אחרי הפעם הראשונה, כשחזרתי הביתה, האחים שלי תפסו אותי וגזזו את כל שערותיי.

הם פשוט עשו לי קרחת. כשקרחת מכווערת נוצצת על הראש שלי, ברחתי לחברה שלי ביפו. שם היתה שכונה של עבריינים ואני, בחברתם, התחלתי להכיר את עולם-הסמים.

כמו כולם, התחלתי בחשיש. לאט-לאט הי התחלה היו נותנים לי את הסם בלי כסף. בתוך זמן קצר הייתי משועבדת לסם, ואז הפסיקו לתת לי. אמרו לי שאקנה אותו בכסף. בשלב הזה כבר לא היתה לי ברירה, מכיוון שלא יכולתי בלי הסם.

הרואין.

תחליף הרואין

חנה אליהו (למעלה): ונשבעתי בקבר אבא - לא אגע יותר בסמים ומתחילה חיים חדשים!

החיים שלי. את הגמילה עשיתי בעצמי ללא שום טיפולים וללא שום תרופות. שעות ישנתי בבית וסבלתי, עד שזה עבר.

כמו עיוורת

הספקתי להסתובב במקומות שהסתובבתי בהם קודם, שהיו מקומות של עבריינים.

חנה חוזרת בתשובה - או דוגמנית

והתחלתי להסתובב בדיונגוף עם אנשים אחרים. חשכתי שאני מתחילה מחדש.

יום אחד ישנתי בכסית והכרתי בחור נחמד. הוא מצא חן בעיניי ואנחנו התחלנו להסתובב ולבלות ביחד.

בלילה הראשון היינו יחד עד הבוקר, הלכנו לישון בבית-מלון. אז הוא סיפר לי שהוא נשוי, אבל הוא עומד להתגרש מאשתו. כשהוא שמע שאני צריכה כסף, הוא נתן לי. היה לו המון כסף. בהתחלה לא התייחסתי אליו ברצינות. סיפרתי לחברות שלי שמצאתי פרייער שיש לו הרבה כסף, ושאפשר לקחת ממנו.

לאט-לאט, במשך הזמן, הסיפור בינינו נעשה רציני. היינו מבליים כל יום עד הבוקר ולפעמים גם ישנים ביחד. היה לו הרבה כסף ואנחנו הרגשנו שאנחנו אוהבים. זה היה החבר הרציני הראשון שלי, הבאתי אותו אפילו אליי הביתה, אל אמא שלי, והוא ישן איתי שם.

הוא היה מתקשר אליי כמה פעמים ביום, ובערבים היינו נפגשים בדיונגוף ויוצאים לבלות. הגיעה לעומת זאת, אשתו הגיעה פיתאום. אמרתי כן מעבריינות, אבל כבר לא היה איכפת לי, כי אהבתי אותו מאוד.

יום אחד נגמר לו הכסף ולא היה לו יותר כסף לבלות. היו לו חובות גדולים ולא היה לו איך לשלם אותם. מכיוון שאהבתי אותו, ביקשתי מאמא שלי שתעזור לי והיא נתנה את הכסף.

יום אחד קבעתי איתו ליד הבית שלו, והוא לא הגיע. לעומת זאת, אשתו הגיעה פיתאום. אמרתי לה שתגיד לו שהכל נגמר בינינו, ושאני רוצה את הכסף. היא אמרה לי שהוא עצור. מייד רצתי למישטרה ושיחררתי אותו.

אחריכך אשתו נרחה מהבית עם הילד. הוא הכניס אותי אליו הביתה, והתחלנו לחיות ביחד. אני הייתי מביאה לו כספים מאמא שלי, כי לא רציתי שילך לגנוב וישתכדך בצרות. אמא שלי נתנה לו המון כספים.

כל הזמן הזה אני האמנתי לו כמו עיוורת. לא ראיתי את הרמות האמיתיות של הנוכל. הוא גם היה אומר לי, שלא איכפת לו מאשתו ושהוא עומד להתגרש. אני האמנתי לו, כי רציתי להאמין לו — למרות שזה לא היה נכון.

כשנגמר הכסף ואמא שלי לא יכלה לתת עוד, הוא גירש אותי מהבית שלו. אמא שלי לא רצתה אותי בבית, כי שיקרתי לה ולקחתתי ממנה המון כספים.

בכל פעם שהייתי מצליחה לגייס קצת כסף, הוא היה נרגע.

עכשיו עובתי אותו. נפתחו לי העיניים, ואני יודעת שהוא נוכל, שרימה אותי כל הזמן, מכיוון שרצה שאני אעזור לו להשיג כסף. הוא לא עבד ואשתו, שפירנסה אותו, נרחה ממנו.

אפילו את הכסף של הפיצויים שקיבלתי אחר תאונת-דרכים שהיתה לי נתתי לו. קניתי לו בגדים, אפילו לילד שלו, וכשזה נגמר — ורק אותי.

עובתי אותו לפני חודש. אני בהריון, בחודש הרביעי. לא לקחתי אמצעי-מניעה ולא כלום מכיוון שהייתי בטוחה שאין סיכוי שאכנס להריון אחרי כל הסמים שלקחתי, שחרסו לי את הגוף. כשנכנסתי להריון, הוא לא רצה שאעשו הפלה. כל הזמן הבטיח שהוא מתגרש מאשת ומתחתן איתי. אני, כמוכך, האמנתי. כי אהבת אותו אהבה עיוורת.

עכשיו, כשעובתי אותו, הוא אומר שההריון שלי זה לא ממנו, ושאני הולדתי עם אחרים. ו כמוכך שקר, אני לא הייתי עם איש מלבדו. כשייולד הילד, אלך לעשות בריקת-דקמו שיהיה ברור שהוא האבא של הילד.

עכשיו, עם ההריון, החלטתי להתחיל את חיי מחדש. אני חוזרת בתשובה ועוברת לגור בקריית-ארבע, שם ידאגו לי. שם אלד את היל שלי, ושם אולי יהיה לי סוף-סוף קצת יותר טוב.